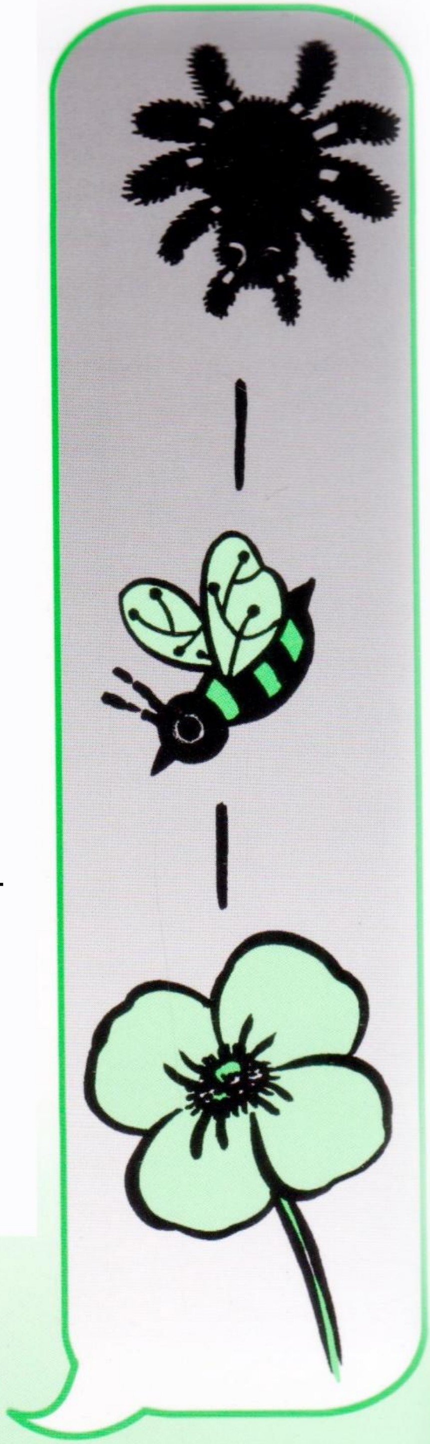
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜਾਲ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਜਾਂਦੀ, ਉਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਵੇਖਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਕੇ ਬਿਤਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਇੱਕ ਨਿਉਲਾ ਉੱਥੇ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪੂਛ ਵੱਲ ਤੱਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਬਿੱਲੀ ਡਰ ਗਈ।

ਬਿੱਲੀ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਖਾਣ ਲੱਗੇ ਹੋ?

ਨਿਉਲਾ: ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਪੂਛ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਪ ਵਰਗੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬਿੱਲੀ: ਮੈਂ ਸੱਪ ਨਹੀਂ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਿੱਲੀ ਹਾਂ! ਤਾਂ... ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰੋਗੇ?

ਨਿਉਲਾ: ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ।

ਬਿੱਲੀ: ਸੱਚ? ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਮੱਕੜੀਆਂ ਕੀੜੇ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਛੋਟੇ ਪੰਛੀ ਮੱਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਕਾਬ ਛੋਟੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ... ਇਹ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!

ਨਿਊਲਾ: ਸੁਣ। ਜਾਨਵਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ।

ਬਿੱਲੀ: ਕੁਦਰਤ? ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।

ਨਿਊਲਾ: ਕੀ? ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਚੂਹੇ ਖਾਂਦੀ ਹੈਂ। ਕੀ ਚੂਹਾ ਤੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹੈ?

ਬਿੱਲੀ: ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ।

ਨਿਊਲਾ: ਉਹ ਤੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਗਿਆ? ਉਸਨੇ ਤੇਰਾ ਕੀ ਵਿਗਾੜਿਆ?

ਬਿੱਲੀ: ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਚੂਹੇ ਖਾਂਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਨਿਊਲਾ: ਇਹੀ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ ਹੈ। ਚੂਹਾ ਤੇਰਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ।

ਬਿੱਲੀ: ਓਹ! ਤਾਂ ਕੀ ਤੇਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ?

ਨਿਊਲਾ: ਹਾਂ, ਸੱਪ! ਮੈਂ ਸੱਪ ਖਾ ਕੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬਿੱਲੀ: ਕੀ ਸੱਪ ਤੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ?

ਨਿਊਲਾ: ਹਾਂ! ਜੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਗਿੱਦੜ ਉੱਥੇ ਆ ਗਿਆ। ਬਿੱਲੀ ਅਤੇ ਨਿਊਲਾ ਦੋਵੇਂ ਡਰ ਕੇ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ।

ਨਿਊਲਾ: ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ, ਗਿੱਦੜ ਜੀ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਖਾਣ ਆਏ ਹੋ?

ਗਿੱਦੜ: ਨਹੀਂ ਜੀ! ਮੈਂ ਖਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ।

ਬਿੱਲੀ: ਫਿਰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ!

ਗਿੱਦੜ: ਨਹੀਂ, ਐਸਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਸ਼ੇਰ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਜਾਨਵਰ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ।

ਬਿੱਲੀ: ਕੀ ਸ਼ੇਰ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਖਾ ਲਵੇਗਾ?

ਗਿੱਦੜ: ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਉਹ ਵੱਡੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਕਿੰਗ ਕੋਬਰਾ ਉੱਥੇ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੂਹੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਿਊਲਾ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸੱਪ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਅਤੇ ਆਖਿਰਕਾਰ ਸੱਪ ਮਰ ਗਿਆ। ਚੂਹਾ ਡਰ ਕੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ।

ਚੂਹਾ: ਨਿਉਲਾ ਚਾਚਾ! ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ! ਧੰਨਵਾਦ!

ਨਿਉਲਾ: ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਉਲਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹੀ ਕਰਦਾ।

ਬਿੱਲੀ: (ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੀ ਹੋਈ) ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਸੱਪ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਚੂਹਾ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਚੂਹਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ।

ਨਿਉਲਾ: ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਵੀ।

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਸ ਵੱਡੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਧਾਗੇ ਹਾਂ।

ਬਿੱਲੀ: ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਹੋ!

ਚੂਹਾ: ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਹੋ!

ਨਿਉਲਾ: ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਪਰ ਹੁਣ, ਦੋਸਤ ਚੂਹੇ, ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ—ਕਿਤੇ ਦੋਸਤ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ!

ਚੂਹਾ: ਧੰਨਵਾਦ! ਅਲਵਿਦਾ!

ਅਡਰੀਅਨ ਫੋਸਟਰ ਪੌਟਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Punjabi Ramanpreet Kaur

Artist Uma Krishnaswamy

ਭਾਰ ਦਾ ਹਲਕਾ ਹੋਣਾ

82

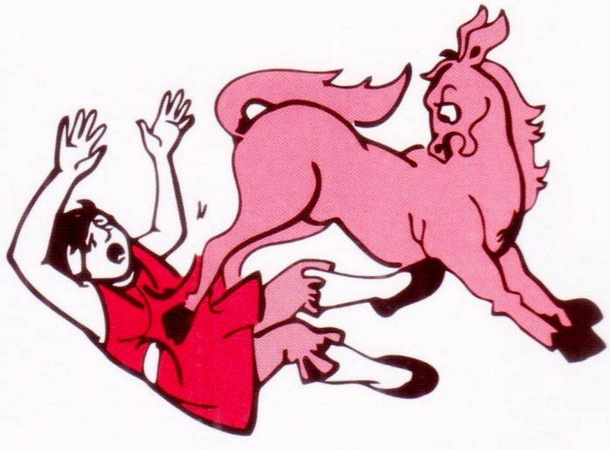
ਹੰਸ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੰਸ ਨੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਦੇ ਦਿਓ।

"ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਦੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ" ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਲਓ, ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਲਓ।" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਦਿੱਤਾ।

ਹੰਸ ਨੇ ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੋਨਾ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਦੇਖਿਆ। "ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ!" ਹੰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਘੋੜਸਵਾਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੋਨਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ," ਹੰਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

"ਕੀ ਐਦਾ ਹੈ? ਫਿਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸੋਨਾ ਦੇ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਫਰ ਲਈ ਮੇਰਾ ਘੋੜਾ ਲੈ ਲੈ," ਘੋੜਸਵਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੇਗਾ!" ਹੰਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦਾ ਟੁੱਕੜਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਘੋੜਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਲਗਾਮ ਖਿੱਚੀ, ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਿਆ! ਹੰਸ ਇੱਕ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ!

ਨੇੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਹੰਸ ਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਹੰਸ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਘੋੜੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ! ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਆਪਣੀ ਗਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ! ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜਾਨਵਰ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ!"

"ਓਹ!" ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਲੈ ਲਓ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਦੇਵੋਗੇ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਹੰਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗਾਂ ਲੈ ਲਈ। ਗਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।

ਕਿੰਨਾ ਗਰਮ ਦਿਨ ਸੀ! ਹੰਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸ ਲੱਗੀ। "ਜੇ ਇਹ ਗਾਂ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ਦੇਵੇ..." ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗਾਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਲਈ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਪਰ ਗਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ! ਹੰਸ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਗਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ।

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਹੰਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਾਂ ਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਫਿਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਹੰਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਹੰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਗਾਂ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਦੀ ਹੈ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਗਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬਦਲੋਗੇ?"

ਆਦਮੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਹੰਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀ ਲੈ ਲਈ। ਉਹ ਬੱਕਰੀ ਦੀ ਰੱਸੀ ਲੈ ਕੇ ਫਿਰ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ।

ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੁਰਗੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਰਗੀ ਰੱਖਣਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਜਾਨਵਰ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਅੰਡੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਡੇ ਬੱਚੇ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਬਚਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਰਗੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ!" ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਰਗੀ ਦੇ ਦਿਓਗੇ?" ਆਦਮੀ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਹੁਣ ਹੰਸ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਮੁਰਗੀ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਬੋਝ ਸੀ! ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਹੰਸ ਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਘੋੜੇ, ਗਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ।

"ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈਂ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਛੋਟੀ ਮੁਰਗੀ ਹੈ!" ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਬਦਲੇਂਗਾ? ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰ ਸਕੇਂਗਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਸਕੇਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਹੰਸ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ! ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਆਦਮੀ ਮੁਰਗੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਹੰਸ ਨੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਉਹ ਲੜਖੜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਖੂਹ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ।

ਹੰਸ ਨੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਖੂਹ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ। ਓਹ, ਨਹੀਂ! ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ! "ਵਾਹ! ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੋਝ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਏ!" ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ। " ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਘਰ ਗਿਆ!"

ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਲੋਕ-ਕਥਾ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

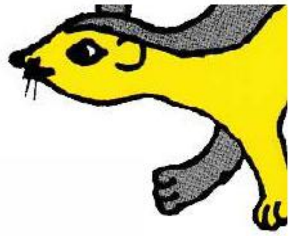
Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Punjabi Ramanpreet Kaur
Artist Uma Krishnaswamy

ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਿਊਲਾ

ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ। ਸਮਰਾਟ ਯੁਧਿਸ਼ਠਰ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਅਤੇ ਦਾਨ ਵੰਡੇ। ਸੰਗੀਤ, ਨਾਚ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਭੋਜਨ ਸੀ।

ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਿਊਲਾ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਨਿਊਲੇ ਦਾ ਅੱਧਾ ਸਰੀਰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਚਮਕਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਚੁੱਪਚਾਪ ਨਿਉਲਾ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਮਰਾਟ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਧਰਮਰਾਜ! ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੋ।"

ਰਾਜਾ ਯੁਧਿਸ਼ਠਰ ਝੁਕਿਆ।

"ਹਾਲਾਂਕਿ!" ਨਿਉਲੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਰਤਾ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ।“ "ਕਿਉਂ? ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹਾਂ?" ਯੁਧਿਸ਼ਠਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਦਰਿਆਦਿਲੀ ਤੁਹਾਡੀ ਦਰਿਆਦਿਲੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੈ! ਮੇਰੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅੱਧ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ।"

ਫਿਰ ਨਿਉਲੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ:

ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰੀਬ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਨਾਜ ਹੀ ਕਮਾ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਭੁੱਖਮਰੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਰਿਹਾ।

ਫਿਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਵਰਤ ਰੱਖਿਆ। ਚੌਥੇ ਦਿਨ, ਸਾਡਾ ਗਰੀਬ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਕੁਝ ਅਨਾਜ ਵੱਢਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਘਰ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਪੀਸਿਆ। ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਬੱਸ ਉਦੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਘਰ ਆਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਗਰੀਬ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਮੰਗਿਆ। ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ।

ਫਿਰ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਹੋਰ ਮੰਗਿਆ। ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਉਹ ਖਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ! ਹੁਣ ਨੂੰਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਖਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਖੇ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖੁਆਇਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਰਤਾ ਰਾਜੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦੇ ਦੇਖਿਆ," ਨਿਉਲੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।

"ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ। ਕੁਝ ਪੀਸਿਆ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ ਮੇਰੀ ਫਰ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰੀਂਗਦਾ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ।

"ਅੱਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿੱਤ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਤਿਉਹਾਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੇਰਾ ਦੂਜਾ ਅੱਧਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।"

"ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਕਿਹਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਰਤਾ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਉਲੇ ਨੇ ਯੁਧਿਸ਼ਠਿਰ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਅੱਡੀ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿ ਗਏ।"

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Punjabi Ramanpreet Kaur
Artist Uma Krishnaswamy

ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ?

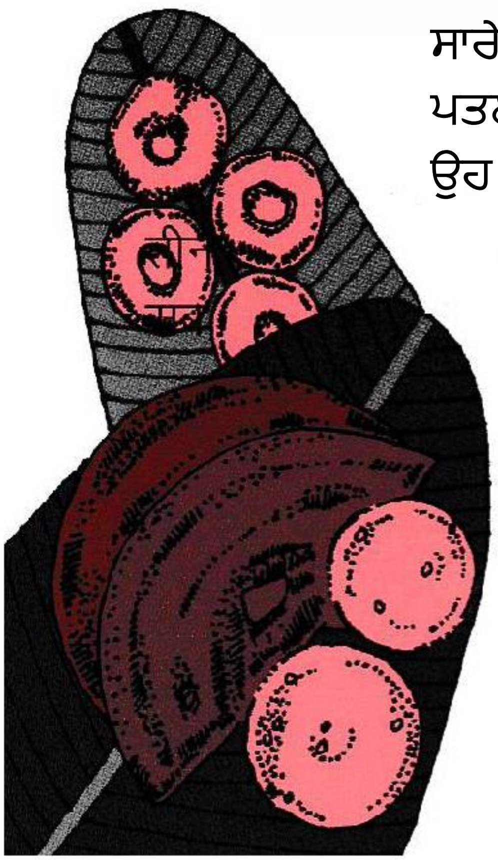
ਇੱਕ ਚਮਕਦਾ ਪੀਲਾ ਗੋਲਾ, ਖੇਡ ਲਈ
ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ,
ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਮਿੱਠੇ ਸੁਆਦ ਦਾ
ਮਜ਼ਾ ਲਓ!

ਤਿੰਨ ਕੋਨਿਆਂ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਆਲੂ ਅਤੇ ਮਸਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਨ
ਜੋ ਹਰ ਕੋਈ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ

ਗੋਲ, ਖੋਖਲੇ ਕਟੋਰਿਆਂ ਵਿੱਚ
ਨਰਮ, ਭਾਫ਼ ਵਾਲੇ ਕੇਕ ਉੱਗ ਰਹੇ ਹਨ
ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਚਟਨੀ ਨਾਲ, ਕੋਮਲ ਹਰੀਆਂ
ਪਲੇਟਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਣਗੇ।

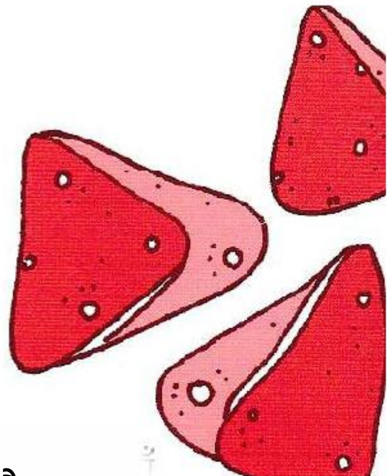
ਇੱਕ ਸਾਦੀ ਗੋਲ ਪਲੇਟ 'ਤੇ
ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ
ਪਤਲੇ ਚਿੱਟੇ ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ!
ਉਹ ਕੁਰਮਾ ਜਾਂ ਨਾਰੀਅਲ ਦੇ ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸੁਆਦ ਲੱਗਦੇ ਹਨ

ਮੈਂ ਕਣਕ ਦੇ ਆਟੇ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਗੋਲ ਅਤੇ ਚਪਟਾ ਹਾਂ
ਜੇ ਮੈਂ ਉਬਲਦੇ ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਮੋਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ!

ਗੋਲ-ਗੋਲ ਉਲਝੀ ਤਾਰ,
ਘਿਓ ਵਿੱਚ ਤਲੀ, ਚਾਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ,
ਗਰਮ-ਗਰਮ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਸੁਆਦ

ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਗੋਲ ਕਾਲੀ ਤਵੀ
ਤਵੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਚਿੱਟਾ ਚੱਕਰ
ਰੁਕੋ! ਇਹ ਫੁੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੂਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ...
ਹੁਣ ਇਹ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੀ ਭਰਾਈ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ!

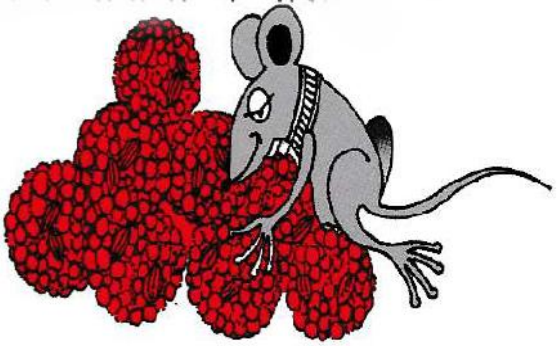

ਚਿੱਟੇ ਚੌਲ, ਦੁੱਧ ਅਤੇ ਖੰਡ
ਇੱਕ ਪਤਲੀ, ਕਰੀਮੀ ਖੀਰ ਵਾਂਗ ਪਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਇਚੀ ਅਤੇ ਗਿਰੀਆਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਇਹ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮਿਠਾਈ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ

ਤਾਜ਼ੇ ਚੌਲ ਅਤੇ ਮੂੰਗੀ ਦੀ ਦਾਲ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਕਾਏ ਗਏ
ਮਿੱਠੇ ਸੁਆਦ ਲਈ ਗੁੜ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਗਏ
ਅਤੇ ਇਲਾਇਚੀ, ਘਿਓ ਅਤੇ ਸੁੱਕੇ ਮੇਵਿਆਂ (nuts) ਨਾਲ ਸੁਆਦਲੇ ਬਣਾਏ ਗਏ

"ਓਹ, ਇਹ ਕਰਾਰੇ ਸਨੈਕਸ ਆਪਣੀ ਚਲਾਕੀ ਭਰੀ ਬਣਤਰ
ਦੇ ਨਾਲ: ਜੀਭ 'ਤੇ ਕੁਰਕੁਰੇ ਅਤੇ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗਦੇ ਨੇ,
ਪਰ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਨੇ!

ਇਹ ਗੋਲ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ (ਪੀਲੀ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ,
ਬਾਹਰੋਂ ਕੁਰਕੁਰੀ (crispy) ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ
ਨਰਮ/ਫੁੱਲਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,
ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੀਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ,
ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਂਭਰ ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਗੁੜ ਦੀ ਚਾਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਾਰੀਅਲ ਦੇ ਲੱਛੇ ਅਤੇ ਇਲਾਇਚੀ ਮਿਲਾਓ। ਇਸ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨੂੰ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਆਟੇ ਦੇ ਬਣੇ ਛੋਟੇ ਕੱਪਾਂ (ਪੇੜਿਆਂ) ਵਿੱਚ ਭਰ ਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਫ਼ (steam) ਵਿੱਚ ਪਕਾਓ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰੋਸੋ.

ਇਡਲੀ, ਡੋਸਾ, ਮਿੱਠਾ ਪੋਂਗਲ, ਲੱਡੂ, ਜਲੇਬੀ, ਕੋਝੁਕੱਟੈ (ਮੋਦਕ),
ਇਡੀਅੱਪਮ, ਮੁਰੱਕੂ, ਵੜਾ, ਪੂਰੀ, ਸਮੋਸਾ, ਪਾਯਸਮ (ਖੀਰ)

ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਾਰਦੇ ਹੋ!
ਮੈਂ ਸੰਗੀਤਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ!
ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੇਡਦੇ ਹਾਂ!

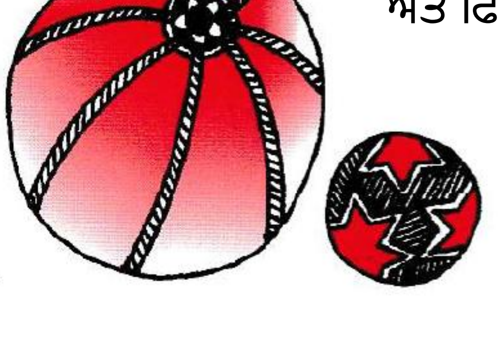

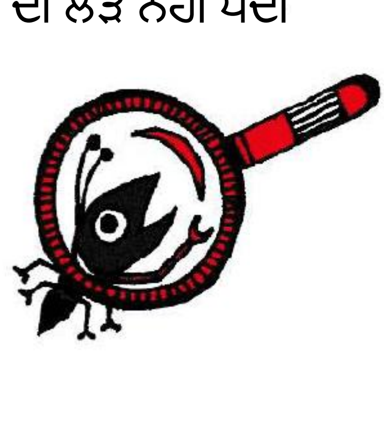
ਮੈਂ ਉੱਡ ਸਕਦਾ ਹਾਂ - ਪਰ ਮੈਂ ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਝਪਟ ਸਕਦਾ ਹਾਂ - ਪਰ ਮੈਂ ਉੱਲੂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਰੰਗੀਨ ਹਾਂ - ਪਰ ਮੈਂ ਤੋਤਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ
ਬੱਚੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ!

ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਖੇਡ ਲਈ
ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰੱਸੀ
ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡੋਗੇ?

ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ
ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ
ਹੇਠਾਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉੱਡਦਾ ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ!
ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ, ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ, ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ

ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਧੱਕੋ, ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗਾ
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਉੱਪਰ ਆਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗਾ
ਇੱਕ ਲੱਤ 'ਤੇ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾ ਕੇ ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੱਚਦਾ ਹਾਂ
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ
ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਲੇਟ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ

ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਹੌਲੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਉਡਾ ਸਕਦਾ ਹੈਂ
ਪਰ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁਭੋਵੇਂ
ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਟ ਜਾਵਾਂਗਾ!

ਇਸ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚੌਦਾਂ ਕਮਰੇ ਹਨ
ਉਥੇ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਸੱਤਰ ਨੱਚਦੇ ਬੱਚੇ!

ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੇ ਦੇ—
ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਆਕਾਰ ਦੁੱਗਣਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ!

ਘੁੰਮਦਾ, ਫਿਰਦਾ ਅਤੇ ਗੋਲ-ਗੋਲ ਦੌੜਦਾ
ਮੇਰੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ
ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਤੁਰਦੇ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਤਾੜੀ ਵਜਾਉਂਦੇ
ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ, ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਦੀਆਂ
ਪਰ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ
ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ "ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਸੁੱਟੋ—ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ
ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟੋ—ਮੈਂ ਮੁੜ ਉੱਪਰ ਉਛਾਲ ਦੇਵਾਂਗਾ

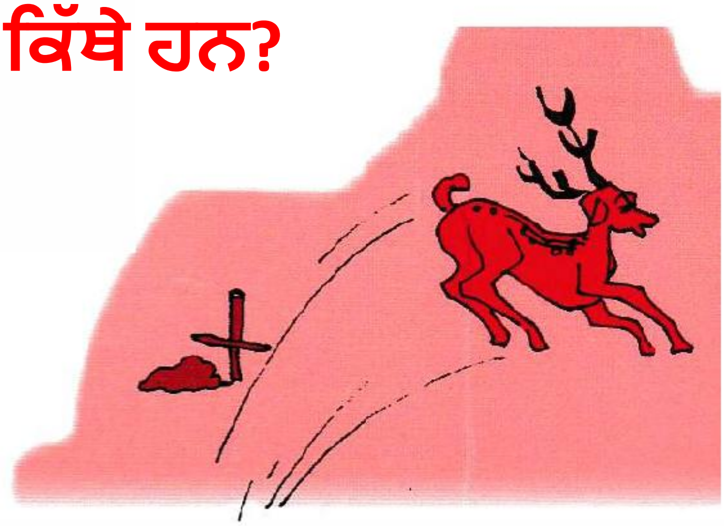
ਝੂਲਾ, ਗੁਬਾਰਾ, ਗੁੱਡੀ, ਗੇਂਦ, ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੱਚ (ਵੱਡਦਰਸ਼ੀ ਸ਼ੀਸ਼ਾ), ਮੇਲਾ ਝੂਲਾ (ਮੇਰੀ-ਗੋ-ਰਾਊਂਡ), ਪਤੰਗ, ਤੰਜਾਵੂਰ ਗੁੱਡੀ, ਰੱਸੀ ਕੁਦਣਾ, ਪੱਲੰਗੁਜ਼ੀ (ਮੰਕਾਲਾ), ਸਿਖਰ (ਲੱਟੂ), ਢੋਲ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Punjabi Ramanpreet Kaur
Artist Uma Krishnaswamy

ਸਾਰੇ ਟਮਾਟਰ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?

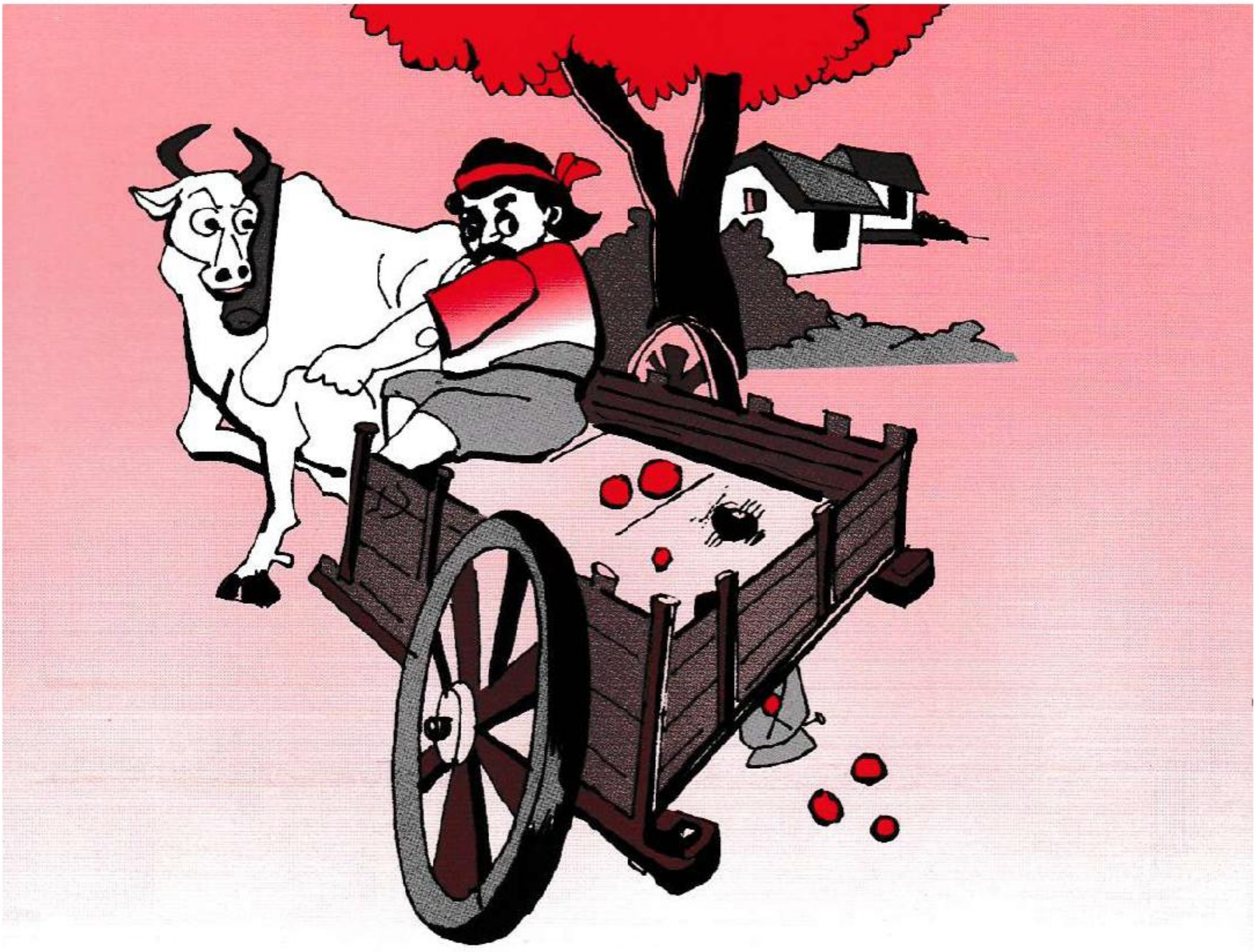

ਮੋਹਨ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਵਧ-ਫੁੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟਮਾਟਰ ਦੇ ਪੌਦੇ ਸੂਰਜ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲ ਪੱਕੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਹੋ ਗਏ। ਮੋਹਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਟਮਾਟਰਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ!

ਇੱਕ ਦਿਨ ਹਿਰਨ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਮੋਹਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕਿਆ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਿਰਨ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਓ! ਇਹ ਕੁਝ ਟਮਾਟਰ ਖਾ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਪਰ ਮੋਹਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ। ਉਸਨੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਵਾੜ ਬਣਾ ਲਈ। "ਹੁਣ ਟਮਾਟਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ।

ਫਿਰ ਪੰਛੀ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਮਾਟਰਾਂ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਕੀਤੀ । ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, "ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਟਮਾਟਰ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ!"

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਰੇਕ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਟਮਾਟਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਲੱਦਿਆ , ਬਲਦ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਟਕੀਆਂ ਅਤੇ ਜੀਭ ਨਾਲ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗਾ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ, ਮੋਹਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਰੋਕੀ ਅਤੇ ਟਮਾਟਰ ਲੈਣ ਗਿਆ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ! ਗੱਡੀ ਖਾਲੀ ਸੀ! "ਮੇਰੇ ਟਮਾਟਰ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?" ਉਹ ਰੋਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ। ਆਹਾ! ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਸੀ! ਸਾਰੇ ਟਮਾਟਰ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ!

ਮੋਹਨ ਰੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਟਮਾਟਰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ!" ਉਸਨੇ ਗੱਡੀ ਮੋੜੀ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਟਮਾਟਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਿਆ!

ਮੋਹਨ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੋਹਨ ਨੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਹਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਟਮਾਟਰ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ!

ਉਸਨੇ ਬਲਦ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। "ਚੀਂ-ਚੀਂ, ਚੀਂ-ਚੀਂ, ਚੀਂ-ਚੀਂ..." ਮੋਹਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਉੱਥੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਆਲ੍ਹਣਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਓ ਪੰਛੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਟਮਾਟਰ ਖੁਆ ਰਹੇ ਸਨ!

ਉਸੇ ਦਰੱਖਤ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟਾਹਣੀ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਗਿਲਹਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਟਮਾਟਰ ਖਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ! "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਟਮਾਟਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਬਲਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਤੁਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਗੱਡੀ ਘੁੰਮਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇਹ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ। ਮੋਹਨ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਹੱਸਦੇ ਅਤੇ ਖੇਡਦੇ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।

ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਗੱਡੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਖਿੜ ਉੱਠੇ। ਮੇਰੇ ਕੀਮਤੀ ਟਮਾਟਰ! ਮੋਹਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਦੇਖੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ! ਹੁਣ ਟਮਾਟਰਾਂ ਦੇ ਗੁਆਚਣ ਦਾ ਦੁੱਖ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਲਕੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ।

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

Punjabi Ramanpreet Kaur

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy

ਤਿੰਨ ਸੁਨਹਿਰੀ ਗੁੱਡੀਆਂ

ਵਿਜੇਨਗਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ। ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਵਿਦਵਾਨ ਤਿੰਨ ਸੁਨਹਿਰੀ ਗੁੱਡੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਤਿੰਨੋਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਦਿਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤਿੰਨ ਗੁੱਡੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਇੱਕ ਦੂਜੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ।"

"ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, "ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗੁੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ 10,000 ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਦਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਗੁੱਡੀਆਂ ਵੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ, ਤੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ 10,000 ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ!"

ਇਹ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ! ਗੁੱਡੀਆਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਈ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਮੜ ਪਏ। ਨੌਂ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ, ਪਰ ਇਨਾਮ ਅਣਦਾਵਾ ਰਿਹਾ। ਰਾਜਾ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਹ ਅਸਹਿ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ, ਮਹਾਰਾਜ," ਤੇਨਾਲੀ ਰਾਮਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗੇ।" ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਤੇਨਾਲੀ ਰਾਮਨ ਖੁਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਚਲਾਕ ਮੰਤਰੀ ਰਾਜ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇਗਾ?

ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ,ਤੇਨਾਲੀ ਰਾਮਨ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੋਟੀ ਪਹਿਲੀ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਧੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕੰਨ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ!

ਉਸਨੇ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ!

ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਈ!

ਤੇਨਾਲੀ ਰਾਮਨ ਵਿਦਵਾਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਅੰਤਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ: ਪਹਿਲੀ ਗੁੱਡੀ ਸਾਨੂੰ ਮੂਰਖਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਮੂਰਖ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿ ਕਲਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗੁੱਡੀ ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

"ਤੀਜੀ ਗੁੱਡੀ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵੀ ਸੁਣੇਗਾ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ।"

ਵਿਦਵਾਨ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤੇਨਾਲੀ ਰਾਮਨ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਕਿਆਂ ਦਾ ਥੈਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਭੀੜ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ।

ਤੇਨਾਲੀ ਰਮਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਇਨਾਮ ਭੇਟ ਕੀਤੇ। ਉਸਦਾ ਇਨਾਮ ਕੀ ਸੀ? ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ।

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati — V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi — S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Punjabi Ramanpreet Kaur

Artist Uma Krishnaswamy

ਸਾਡਾ ਬਾਗ਼

ਨੀਲਾ ਅਸਮਾਨ... ਨਰਮ ਹਵਾਵਾਂ... ਕੋਮਲ ਧੁੱਪ.... ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ, ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਬਾਗ਼, ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲਾ! ਗੁਲਾਬ, ਚਮੇਲੀ, ਗੇਂਦਾ, ਕਮਲ, ਗੁਲਦਾਊਦੀ, ਹਿਬਿਸਕਸ - ਇਹ ਸਾਰੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਝਾੜੀਆਂ, ਘਾਹ ਅਤੇ ਵੇਲਾਂ ਉੱਗਦੀਆਂ ਹਨ! ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਿਖਾਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵਸਨੀਕ ਆਪਣੇ ਬਗੀਚੇ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ!

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਾਲੀ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫੁੱਲਦਾਰ ਪੌਦਾ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਗੀਚੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਅਨੋਖੀ ਛਾਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਫੁੱਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਲਾਲ ਫੁੱਲ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਨਵਾਂ ਫੁੱਲ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਚਿੱਟਾ ਗੁਲਾਬ ਇਸਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। "ਤੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈਂ?" ਉਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ।

ਲਾਲ ਫੁੱਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟੇ ਚਿੱਟੇ ਗੁਲਾਬ ਨੂੰ ਉਸ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਆਇਆ ਸੀ। ਛੋਟਾ ਚਿੱਟਾ ਗੁਲਾਬ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਲਾਲ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ: ਮੌਸਮਾਂ ਦੇ ਬਦਲਾਅ, ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਕਿਸਮ, ਸਾਰੇ ਪੌਦਿਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਫੁੱਲ ਪੱਕੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਲੰਬੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਵਧਦੀ-ਫੁੱਲਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਾਲੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਪੌਦੇ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਸਨੀਕ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਘਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ? ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਛੋਟਾ ਚਿੱਟਾ ਗੁਲਾਬ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੁੱਲ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਹਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ! ਇਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੁਝ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ!" "ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਮਧੂਮੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿਤਲੀਆਂ ਰਸ ਪੀਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਫੁੱਲ ਚੀਕ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਨਵੇਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵੱਲ ਨਾ ਜਾਓ। ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹਨ!' ਪਰ ਮਧੂਮੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿਤਲੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਗੀਚੇ ਵੇਖੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, 'ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋ! ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਪਜਾਊ ਮਿੱਟੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ, ਅਤੇ ਪਾਣੀ, ਅਤੇ ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ!'"

ਨਵੇਂ ਬੂਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖ਼ੂਬ ਫੁੱਲ-ਫਲ਼ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਹਰ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਰੁਸ਼ਨਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰੋਤਾਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੰਢਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਬਗੀਚਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ!

ਲੋਕ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੋਂ ਵੇਖਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਫੁੱਲ ਆਪਣੇ ਡਰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। "ਚਿੱਟੇ ਗੁਲਾਬ, ਮੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿਤਲੀਆਂ ਸਭ ਸੱਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ!" ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਨਵੇਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ! ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਹੈ!"

ਹੁਣ ਬਗੀਚਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੈ। ਸੈਲਾਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਸਾਰੇ ਰੰਗ ਵੇਖੋ! ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ! ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਗੀਚਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ!"

—ਐਡਰੀਏਨ ਫੋਸਟਰ ਪੋਟਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Punjabi Ramanpreet Kaur
Artist Uma Krishnaswamy

ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ!

ਅਕਬਰ ਅਤੇ ਬੀਰਬਲ ਇਸ ਗਲ ਤੇ ਕਿ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਸਿਆਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਅਸਾਨ ਹੈ ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ। "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਸਿਆਣਾ ਹੈ," ਅਕਬਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ!" ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਪਛਾਣਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ।"

ਅਕਬਰ ਨੇ ਕਿਹਾ,"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਅੱਠ ਮੂਰਖ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਹਫੇ ਅਤੇ ਇਨਾਮ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਇਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ!"

ਇਸੇ ਲਈ ਬੀਰਬਲ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਿਆ।

ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇੱਕ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਗੱਠਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਗੱਠਾ ਕਿਉਂ ਹੈ?" ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਇਸਨੂੰ ਗਧੇ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ?"

"ਮੇਰਾ ਗਧਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ' ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਹੁਣ ਇਹ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅੱਜ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇ।"

ਬੀਰਬਲ ਹੱਸਿਆ। "ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਆਓ' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਰਾਜਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਵੇਗਾ।" ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ।

ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਬੀਰਬਲ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੀਰਬਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬੱਚਤ ਇੱਥੇ ਕਿਤੇ ਦੱਬ ਦਿੱਤੀ ਸੀ" ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਇਹੀ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਾਂ।"

"ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ?" ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਰ ਨੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਨੇੜੇ ਟੋਆ ਪੁੱਟਿਆ' ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਬੀਰਬਲ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਕੀ ਸੀ? ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋ ਆਦਮੀ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ। "ਰੁਕੋ, ਰੁਕੋ," ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਲੜ ਰਹੇ ਹੋ?" ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, " ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਬਲਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸ਼ੇਰ ਮੇਰੇ ਬਲਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ!" ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜ਼ਰੂਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਬਲਦ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।"

ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ੇਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

ਪਹਿਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਮੰਗਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਲਦ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੰਦਾ ਸ਼ੇਰ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਬਲਦ ਕਿਉਂ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?"

ਬੀਰਬਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। "ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹੋ!" ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਉਸ ਅਲਮਾਰੀ ਨੂੰ ਮਾਪਣਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਓਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਲਮਾਰੀ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂਗਾ।"

ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਹੁਣ ਦੁਪਹਿਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਦਰਬਾਰੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਛੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਦੇ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ, ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਅਕਬਰ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ।

ਅਕਬਰ ਬੀਰਬਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਅੱਠ ਮੂਰਖ ਮੰਗੇ ਸਨ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਹੀ ਲਿਆਂਦੇ!"

ਬੀਰਬਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ ਦਿਨ ਬਿਤਾਇਆ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸੱਤਵਾਂ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ! ਅਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਮੂਰਖ ..." ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ।

"... ਕੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਖੁਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਹਾਂ!" ਅਕਬਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮਹਿਲ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉੱਠਿਆ।

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Punjabi Ramanpreet Kaur

Artist Uma Krishnaswamy

ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਸਾਹਸ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਗੁਫਾ ਛੱਡ ਕੇ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਬਾਘ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ!"

ਇੱਕ ਦਿਨ ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋਈ।ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਬਾਹਰ ਚਾਰਾ ਭਾਲ ਰਹੇ ਸਨ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ?" ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ।

ਡਰ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਪੰਛੀ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਗਿਲਹਰੀਆਂ ਰੁੱਖਾਂ ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹਵਾ ਨੇ ਪੱਤੇ ਨੱਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ! ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਬਾਹਰ ਗਈ।

ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਰਦਿਆਂ, ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਜੰਗਲ ਵੱਲ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਹਰ ਨਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਦੂਰ ਖਿੱਚਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਭਟਕਦੀ ਰਹੀ ।

ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ! ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਲੁਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ।

ਓਹ! ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਗੁਫਾ ਹੈ! ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਨੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਗੁਫਾ ਖਾਲੀ ਹੈ । ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਇਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਉਣਗੇ। ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਗੁਫਾ ਇੱਕ ਗਿੱਦੜ ਦੀ ਗੁਫਾ ਸੀ! ਗਿੱਦੜ ਬਾਹਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਗੁਫਾ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾ!"

"ਓਹੋ, ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਬੱਚੇ (ਛੋਟੀ ਬੱਕਰੀ) ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਤਾਂਘ ਸੀ! ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ: ਮੈਂ ਸ਼ੇਰ ਰਾਜਾ (Lion King) ਦਾ ਚਾਚਾ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਿੱਚ ਚੀਤੇ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ! ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪੰਜਾਹ ਚੀਤੇ ਲੈ ਕੇ ਆਓ!'"

ਗਿੱਦੜ ਕੰਬ ਗਿਆ। "ਮੇਰੀ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਚੀਤੇ ਦੇ ਮੁਖੀ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ।

ਚਾਚਾ ਚੀਤੇ! ਉਹ ਚੀਕਿਆ। "ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ ਜਾਨਵਰ ਵਸ ਗਿਆ ਹੈ।" ਇਹ ਖਾਣ ਲਈ ਪੰਜਾਹ ਚੀਤਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ!""ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਜਾਨਵਰ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਹ ਚੀਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

"ਚਾਚਾ ਜੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ!" ਗਿੱਦੜ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿਆਂਗਾ," "ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਓ!"ਚੀਤੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਮਾਪੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਗਿੱਦੜ ਦੀ ਗੁਫ਼ਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ।

ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਗਏ ।ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਗਿੱਦੜ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੀਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ!

ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਛੋਜਨਾ ਬਣਾਈ।

ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਗਿੱਦੜ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਅਤੇ ਇਹ ਨਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਕੀ ਸੀ? ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਮੱਧਮ ਘੁਰਰਾਨ! ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਈ। ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਉੱਚੀ, ਇਹ ਗੂੰਜੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਗੁਫਾ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ! ਤਿੰਨੋਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਡਰ ਕੇ ਹੋਰ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਸੁੰਗੜ ਗਈਆਂ।

ਗਿੱਦੜ ਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਗੁਫ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੀ ਚੁਣੌਤੀ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੀਕ ਆਈ: "ਆਆਆਆਆ! ਆਆਆਆਆ!" ਮਾਂ ਬੱਕਰੀ, ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕੰਨ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ!

ਹੁਣ ਪਿਤਾ ਬੱਕਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ: "ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ?" ਮਾਂ ਬੱਕਰੀ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਦਲ ਲਈ। "ਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਬੱਚਾ ਭੁੱਖਾ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਹਾਥੀ, ਇੱਕ ਰਿੱਛ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੱਝ ਨੂੰ ਖਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਮਿਠਾਈ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਚੀਤਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!"

"ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ?" ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਥੋੜਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ। ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੀਤਾ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ! ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਿੱਦੜ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੀਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ! ਗਿੱਦੜ ਅਤੇ ਚੀਤਾ ਦੋਵੇਂ ਕੰਬ ਗਏ। "ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੇ ਹਾਥੀਆਂ, ਰਿੱਛਾਂ ਅਤੇ ਮੱਝਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਹੈ!" ਚੀਤੇ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਜੇ ਮੈਂ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?" ਅਤੇ ਉਹ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਸਕਦਾ ਸੀ ਭੱਜਿਆ।

ਗਿੱਦੜ - ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਲੋਕ-ਕਥਾ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Punjabi Ramanpreet Kaur

Artist Uma Krishnaswamy

ਸ਼ਰਵਣ ਕੁਮਾਰ

ਸ਼ਰਵਣ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਸ਼ਰਵਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਸ਼ਰਵਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼ਰਵਣ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਰਵਣ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਸਮੱਸਿਆ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਡੰਡੇ (ਬਾਂਸ) ਨਾਲ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਟੋਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਡੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ! ਦੂਜਾ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਫ਼ੁੱਲਾਂ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ।

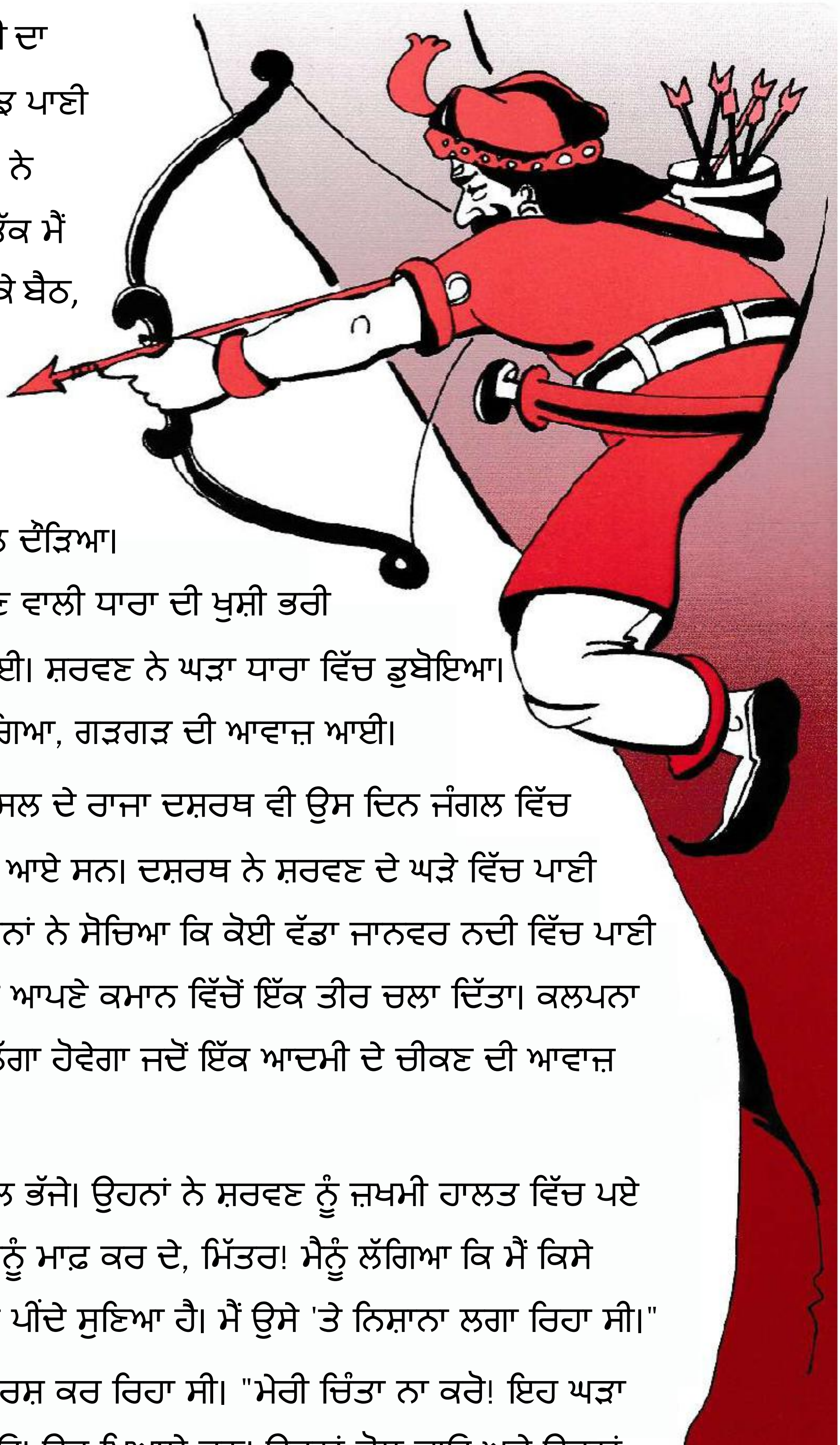
ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ਰਵਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਪਾਰ ਲੈ ਗਈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਈ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ। ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਹੈਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰਵਣ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵੇਖੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ।

ਸ਼ਰਵਣ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਲੰਘੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਆਇਆ। ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸਫ਼ਰ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਇੱਕ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਕਿੰਨੀ ਪਿਆਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ! ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਚਹਿਕਣ ਨਾਲ ਹਵਾ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਿਰਨ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ। ਖਰਗੋਸ਼ ਆਪਣੇ ਖੁੱਡਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾਜ਼ੁਕ ਫਰਨ (delicate ferns) ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਰਵਣ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਚੀਕਾਂ ਨੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ। ਹਿਰਨ ਖਿੰਡ ਗਏ (ਭੱਜ ਗਏ)। ਖਰਗੋਸ਼ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਸ਼ਰਵਣ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਖ਼ਤਰਾ ਉਡੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਰੁਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਿਠਾਇਆ।

ਓ, ਨਹੀਂ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਖਾਲੀ ਸੀ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ," ਸ਼ਰਵਣ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਵਾਂ, ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ ਬੈਠ, ਜਾਓ।"

ਉਹ ਰਸਤੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੌੜਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਈ। ਸ਼ਰਵਣ ਨੇ ਘੜਾ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਾਣੀ ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਵਗਿਆ, ਗੜਗੜ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।

ਇਹ ਇਤਫ਼ਾਕ ਸੀ ਕਿ ਕੋਸਲ ਦੇ ਰਾਜਾ ਦਸ਼ਰਥ ਵੀ ਉਸ ਦਿਨ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਈ ਉੱਥੇ ਆਏ ਸਨ। ਦਸ਼ਰਥ ਨੇ ਸ਼ਰਵਣ ਦੇ ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਜਾਨਵਰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੀਰ ਚਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਧੱਕਾ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜੀ।

ਦਸ਼ਰਥ ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰਵਣ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਏ ਦੇਖਿਆ। ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇ, ਮਿੱਤਰ! ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸੇ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।"

ਸ਼ਰਵਣ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ! ਇਹ ਘੜਾ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਓ। ਉਹ ਪਿਆਸੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹਨ।"

ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ! ਦਸ਼ਰਥ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਅਤੇ ਮੈਂ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਅਜਿਹੇ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਤੀਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਦਸ਼ਰਥ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ।

ਜਲਦੀ ਕਰੋ! ਪਾਣੀ ਲਵੋ ਅਤੇ ਜਾਓ! ਸ਼ਰਵਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਦਸ਼ਰਥ ਨੇ ਸ਼੍ਰਵਣ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਹ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਸ਼ਰਵਣ ਨਦੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਰਵਣ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਆਖਰਕਾਰ ਤੁਸੀਂ ਆ ਗਏ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਕਿਉਂ ਲੱਗੀ? ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸੀ!

ਮਹਾਨ ਰਾਜਾ ਦਸ਼ਰਥ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ! ਕੰਬਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਵਣ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਵਣ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।

ਸ਼ਰਵਣ ਦੇ ਮਾਪੇ ਰੋਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੀਕਾਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਗਈਆਂ। ਦਸ਼ਰਥ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੀ ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਦੇਖੋਗੇ? ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਆਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹੋ।

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਵਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਪੁੱਤਰ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝੋਗੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਮਰ ਗਏ।

ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਦਸ਼ਰਥ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਰਾਮ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰੀ ਕਾਰਨ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਦਸ਼ਰਥ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸ਼ਰਵਣ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੇ ਸਨ।

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

Punjabi Ramanpreet Kaur

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy